

да го използва, като го приспособи къмъ соб-
ственитѣ си поетически настроения.

Така напр., той усвоява похвата на Де-
меля, да създава лирично-музикално впечатле-
ние съ повторение на единъ и сжщъ изразъ, тъй
хубаво приложенъ въ „Самотенъ гробъ“:

Самотенъ гробъ въ самотенъ кжтъ,
пустиня около нѣмѣе —
азъ зная тозъ самотенъ кжтъ
и тоя гробъ самотенъ де е. . .

Сега за тозъ немилъ животъ,
въ немилъ животъ сама копнѣе. . .
Самотенъ гробъ въ самотенъ кжтъ,
пустиня около нѣмѣе.

(„Сънь за щастие“)

Im grossen Glanz der Abendsonne
Schauert die See; sacht steigt die Flut.
Im grossen Glanz der Abendsonne
ergreift auch mich die weite Glut. . .

Im grossen Glanz der Alendsonne
braust immer feuriger mein Blut:
Noch steigt die Flut —
im grossen Glanz der Alendsonne.

(„Gesang vor Nacht“ — „Weib und Welt“)

И размѣрътъ е сжщиятъ — само че у Сла-
вейкова се редуватъ 8 срични съ 9 срични сти-
хове, а у Демеля — обратно.

Презъ последнитѣ години на живота му най-
дълбоко въздействие е указалъ върху него
„властительтъ на духоветѣ“ въ края на мина-
лото и въ началото на сегашното столѣтие фи-
лософътъ-поетъ Нитче. У твореца на „Тѣй рече
Заратустра“ именно Славейковъ намира най-